

Blue Sisters

Coco Mellors

Preložila Mária Bebejová

PRVÁ KAPITOLA

Lucky

Lucky meškala. Bolo to nezodpovedné, nezvratné a hrozilo, že pre to príde o prácu, no bolo to tak. Na poludnie mala naplánovanú skúšku šiat na jednu prehliadku v Marais, no to bolo pred desiatimi minútami a ona stále trčala v metre, kilometre ďaleko. Minulý večer strávila na večierku organizovanom v rámci týždňa módy, kde si užívala otvorený bar (jediný typ baru, o aký Lucky javila záujem) a kde sa zoznámila s dvojicou sprejerov, momentálne pracujúcich pre nejaké firmy, ktorí túžili oživiť svoju povest umelcov na okraji spoločnosti. Ponúkli jej, že ju odvezú na zadnom sedadle motorky k opustenému sídlu, domu bývalého diplomata v šestnástom obvode, ktorý sa rozhodli potagovať. Lucky sprejerské útoky na historické budovy príliš nenadchýnali, no príchod domov z akcie si vždy rada oddialila.

Budova bola zabezpečená prísnejšie, než očakávali. Bola posiatá bezpečnostnými kamerami a obohnaná zastrašujúcim ostnatým drôtom. Namiesto sídla sa teda rozhodli posprejovať kovové žalúzie neďalekej trafiky. Sprejeri sa uchýlili k liberálnym heslám, spopularizovaným počas parížskych protestov v roku 1968 – *Je zakázané zakazovať!* –, zatiaľ čo Lucky sa roz-

hodla pre tradičné stvárnenie penisu a guliek. Potom zo schodov Palais de Tokyo sledovali východ slnka a popíjali ružové šampanské Veuve Cliquot, ktoré potiahli na večierku. Neskôr sa vybrali k Lucky na byt a zapálili si džointa. Po predvídateľnom pokuse oboch mužov iniciovať trojku im Lucky navrhla, nech sa na ženský element v tejto zostave vykašľú a jednoducho si to vyriešia vo dvojici. Potom zaspala oblečená na posteli a zobudila sa až o niekoľko hodín neskôr v prázdnom a našťastie nevyrabovanom byte na energickú pripomienku od svojej agentky, aby si pred dnešnou skúškou nezabudla umyť vlasy.

Bolo to zároveň prvé výročie Nickinej smrti.

V metre si Lucky skontrolovala telefón a našla si zmeškaný hovor a hlasovú správu od Avery, ktorá si nepochybne stanovila za cieľ prinútiť ju „spracovať“ svoje pocity týkajúce sa dnešného dňa, a taktiež formálne pôsobiaci mejl od mamy, ktorý sa rozhodla ignorovať. Chýbalo jej newyorské metro so všetkou svojou špinou, spoľahlivou nespoľahlivosťou a nedostatočným pokrytím mobilného signálu. Parížske metro, naopak, fungovalo takmer s agresívnou výkonnosťou a signál na telefóne mala dokonca aj pod zemou. Tu sa nemala kam schovať. Lucky si vložila telefón naspäť do vrečka, správu od Avery si nevypočula. Od Nickinho pohrebu pred rokom sa nevidela s nijakým členom rodiny. V ten večer sa mestom preháňal silný a horúci vietor. Prevracal stoly na terasách reštaurácií, rozmetal smetné koše po uliciach, prerušil elektrické vedenie a polámal konáre stromov v Central Parku. A rozohnal Lucky so sestrami do rozličných kútov sveta bez akejkolvek vidiny toho, že sa ešte niekedy vrátia domov.

Meškala už pätnásť minút. Vo všetkom tom zhone si zabudla slúchadlá, čo je nepríjemnosť, ktorá jej zaručene pokazí celý deň. Lucky zvyčajne nedokázala prejsť ani jednu ulicu bez toho, aby si ich nestrčila do uší. Vytvárala si tak medzi

sebou a svetom hudobnú bariéru, ktorá mala slúžiť ako nárazník. Z bytu sa jej však podarilo vymotať v rekordnom čase, a to najmä vďaka tomu, že vynechala svoje zvyčajné raňajky v podobe červenej marlborky a ibuprofénu a do sveta vyrazila v oblečení, v ktorom sa zobudila. Nenápadne si pričuchla k tričku. Trochu dymu, trochu potu, no v konečnom dôsledku nič hrozné.

„Je voudrais te sentir.“

Luckin pohľad preskočil na muža sediaceho oproti, ktorý práve prehovoril. Mal napätú, hľadavčiu tvár, pripomínajúcu tvár koristi, avšak oči mal dravé. V rukách zvieral veľkú fľašu minerálky Volvic. Držal si ju nad rozkrokom a mieril ňou na ňu. Usmieval sa.

„Čože?“ opýtala sa, hoci vôbec netúžila zistiť, čo ten muž povedal, ani sa s ním zhovárať.

„Ach, vy ste Američanka!“

Vyslovil to typicky francúzsky, s dôrazom na poslednej slabike.

„Hej.“

Lucky prikývla a znova siahla po telefóne, čím chcela naznačiť nezáujem.

„Ste nádherná,“ povedal a naklonil sa k nej.

„Hm, vďaka.“

Oči mala prilepené na displeji telefónu. Uvažovala, že napíše agentke správu, že nestíha, no napokon od tejto myšlienky upustila. To by z jej meškania urobilo hotovú vec. Radšej si ešte užije toto pohodlné medziobdobie, kým sa ostatní nedozvedia, že opäť niečo pokašľala.

„A taká vysoká,“ pokračoval muž.

V tmavých vintage leviskách a krátkom čiernom tričku Lucky naozaj pôsobila ako dlhý, rovný výkričník. Zhrbila preto plec, aby z nej muž videl menej, a odrazu z nej bol otáznik.

„*Mon dieu!*“ zahlásil potichu sám pre seba. „*T'es trop sexy.*“

Mala by sa postaviť a odísť. Mala by mu povedať, aby sa pojebal. Mala by mu zobrať fľašu – ten veľký, hlúpy, modrý imaginárny falus – a rozpučiť ju v rukách. Namiesto toho ukázala na telefón.

„Pozrite, ja len...“

Zamračila sa a ukázala prstom na displej, aby mu naznačila, že sa chystá telefonovať. Rýchlo si prechádzala zoznam kontaktov. Komu by mohla zavolať? S nikým nechcela hovoriť. Zo zvyku vyhládala Nickino meno a ťukla naň. Všetky sestry zdieľali spoločný rodinný balík u operátora, ktorý hradila Avery. Lucky predpokladala, že sa Avery rozhodla ušetriť si trápenie z rušenia Nickinho čísla a jednoducho za ňu aj ďalej platila. Lucky netušila, kde je teraz Nickin telefón, najskôr leží vybitý v nejakom šuplíku, no bola vďačná, že má ešte stále možnosť sestre zavolať. V uchu sa jej ozval Nickin hlas.

Dovolali ste sa Nicky, po zaznení tónu zanechajte správu. Majte sa krásne!

Chichotala sa a bolo zjavné, že je z nahrávania rozpačitá. V pozadí Lucky začula slabý smiech svojho o pár rokov mladšieho ja, ktoré ešte netušilo, s akou stratou sa bude musieť v budúcnosti vyrovnáť.

„Rád by som vás lepšie spoznal,“ pokračoval vytrvalo muž s hlodavčou tvárou.

„Telefonujem,“ odvetila Lucky.

„Och, *d'accord.*“ Muž sa opäť oprel a roztvoril dlane v geste predstieranej galantnosti. „Porozprávame sa potom.“

Nebolo to prvýkrát, čo Lucky telefonovala svojej mŕtvej sestre. Neustále čelila nutkaniu rozprávať sa s ňou a povedať jej, aký je život bez nej. Keď jej volala, cítila sa ako človek po amputácii, ktorý nedokáže uveriť, že prišiel o nohy, a stále sa opakovane pokúša postaviť.

„Ahoj, to som ja,“ začala Lucky po zaznení tónu. „Ja... volám ti, len aby som ťa pozdravila.“

Vrhla letmý pohľad na muža, ktorý sa ani nesnažil predstierať, že ju nepočúva.

„Práve tu prebieha týždeň módy, takže je ako vždy všetko hektické, ale chcela som ti zavolať, lebo... Ehm, dnes máš veľký deň. Už je to rok! Neuveriteľné. Takže... Hej. Len som ti chcela zavolať a povedať ti... Pochopiteľne, nie, že ti gratulujem. Nie je na tom čo oslavovať. Chcela som ti len dať vedieť, že na teba myslím. Stále na teba myslím. A chýbaš mi. Pochopiteľne.“ Lucky si odkašľala. „To je všetko. Mám ťa rada.“ Lucky chvíľku počkala, či náhodou niečo neucíti, nejakú energetickú zmenu vo vesmíre, ktorá by jej naznačila, že ju sestra počúva, ale nič.

„A aby som nezabudla, Avery je stále otravná. Pa.“

Zavesila a zahľadela sa von oknom. Blížili sa k jej zastávke – Saint Paul. Keď sa už-už plánovala pozviechať zo sedadla, muž sa k nej natiahol a dotkol sa jej ruky. Vyskočila, akoby jej k pokožke priložil horiacu zápalku.

„Dáte mi svoje číslo?“

Metro pred príchodom na stanicu spomalilo a Lucky sa zapotácala. Chlap sa na ňu zo svojho miesta uškrnul. Zuby mal zhnednuté od tabaku.

„Ste taká sexy,“ poznamenal.

Lucky sa zahľadela na muža, ktorý si ju premeriaval s magnetickým pôžitkom, akoby si vyberal koláčik z vitríny. Fľaša s vodou, ktorú si držal na rozkroku, stále smerovala k nej.

„Môžem?“ opýtala sa a ukázala na ňu. Metro dorazilo na stanicu.

„Toto?“ opýtal sa zmätene a podal jej plastovú fľašu. „*Mais bien sûr.*“

Zobrala mu ju z rúk, otvorila ju a vyliala mu zvyšnú vodu do lona. Muž s jasknutím vystrelil zo sedadla, zatiaľ čo sa mu po

džínsoch rozširovala tmavá škvrna. Lucky pribehla k dverám, zatiahla za striebornú páčku, ten podivný objekt typický pre parížske metrá, a dvere sa pred ňou rozleteli. Z nástupišta ešte počula, ako jej nadáva do kuriev, a do vlaku medzi nimi postupne nastupovali zástupy ďalších cestujúcich. Schody brala po dvoch, až kým sa konečne nevynorila na dennom svetle.

Lucky uháňala na adresu, ktorú jej poslala agentka, cez Place des Vosges, kde sa jej nad hlavou mihali kamenné oblúky. Prechádzala okolo dvoch starších fajčiacich mužov v rovnakých olivových kabátoch, ktorí sa za ňou otočili. Zazvonila a cez drevené dvere s odlupujúcim sa modrým náterom prešla na nádvorie. Na jeho opačnej strane sa nachádzalo vysoké točité schodisko. Zvuk jej ťažkých topánok sa odrážal od kamenných stien, keď prechádzala jednotlivými poschodiami, a na každej podeste sa zastavila, aby sa vydýchala. Zvyk vyfajčiť denne krabičku cigariet, ktorý si vybudovala ešte ako tínedžerka, hral pri podobných aktivitách v jej neprospech. Nakoniec sa jej, pridŕžajúc sa zábradlia, podarilo dovliecť až na samý vrch. Vo dverách ju už čakala žena s vlasmi vyčesanými do pevného, tmavého drdola a s krajčírskym metrom ovinutým okolo krku.

„Meškám, viem,“ dychčala Lucky. „*Je suis désolée.*“

„A vy ste?“ spýtala sa žena úsečne.

„Lucky...“ zalapala po dychu. „Blueová.“

„Lú-ký?“ zopakovala žena a zaborila pohľad do papiera na podložke. Spoza nej k Lucky doliehalo usilovné bzučanie šijacích strojov. „Nemeškáte. Vlastne ste tu dosť zavčasu. Skúšku máte až o druhej.“

Lucky sa oprela rukami o kolená a vydýchla.

„Myslela som si, že o dvanástej.“

„Tak ste si mysleli zle. Vráťte sa, prosím, o druhej. Ciao!“

Dvere sa jej s nekompromisným zaklapnutím zavreli pred nosom. Lucky odolala pokušeniu uložiť sa priamo tam pred

dverami a pospať si na prahu ako nejaká pouličná mačka, až kým nenadíde čas jej skúšky. Pomaly sa vybrala naspäť dolu schodmi.

Kedže nemala nič na práci, túlala sa slnkom zaliatymi ulicami Marais a hľadala miesto, kde by si mohla dať drink. Adrenalin z pomsty s fľašou minerálky a následného behu na skúšku pomaly vyprchával a o pozornosť sa začala hlásiť potenciálne brutálna opica, ak ju teda Lucky nezastaví ešte v zárodku. Bol začiatok júla a napriek príjemnému počasiu sa toto leto Parížom šírila atmosféra nepokoja. Generálny štrajk a z neho vyplývajúce dopravné zápchy zamorili ovzdušie hustým smogom. Zvýšený počet bodných útokov v metre a obytných štvrtiach zase viedol k posilneniu policajných hliadok na uliciach. Napriek tomu sa zdalo, akoby sa celá situácia štvrte Marais so svojimi butikmi, preplnenými barmi a rušnými kaviarňami vôbec netýkala.

Lucky začula ženský hlas, ktorý volal jej meno z druhej strany ulice. Otočila sa a zbadala svoju kamošku Sabinu, ryšavú Francúzku a kolegyňu z fachu, ktorej telo raz jeden návrhár pred Lucky opísal ako *stošesťdesiat kilometrov parádnej cesty*. Sedela pred akousi kaviarňou aj s dvoma modelmi a nedočkavo mávala na Lucky, nech sa k nim pridá.

„Nie je to náhodou punková verzia Pollyanny?“ ozval sa Cliff, ten vyšší z dvojice mužov, keď sa Lucky priblížila.

Cliff bol bývalý austrálsky profesionálny surfer, v tom čase neslávne známy tým, že sa prešiel po milánskom móle len v zlatých tangách. Napriek tomu ho nebolo možné objektivizovať, samotná sila jeho ega by to neumožňovala. Tá spolu s vedomím, že môže kedykoľvek skončiť s modelingom a vrátiť sa k jazdeniu na vlnách a životu v karavane, znamenala, že na rozdiel od Lucky, ktorej krása pre ňu predstavovala nielen zdroj príjmu, ale aj hanby, pôsobil, akoby vôbec netrpel pochybnos-

ťami o svojej súčasnej kariére. Lucky okrem modelingu nič iné nerobila, takže mala pocit, že vlastne nikdy nerobila vôbec nič. Nahlas by to nepriznala, no závidela Cliffovi jeho slobodu.

„Zdravím, Zlatoguliak,“ pozdravila ho, z krabičky, ktorá ležala pred ním, si vytiahla cigaretu a stisla ju medzi perami. „Natiahnutého vo všetkom tom oblečení som ťa ani nespoznala.“

Druhý model, Američan s detskou tvárou, ktorého Lucky nepoznala, sa zasmial a naklonil sa k nej, aby jej cigu pripálil. Bol sfarbený ako zlatý retríver a zjavne oplýval aj rovnakou bezhraničnou túžbou každého potešiť. Obaja muži mali pred sebou veľké poháre piva, zatiaľ čo Sabina medzi prstami otáčala pohárik bieleho vína, z ktorého si ešte ani raz neodpila. Lucky kývla na obsluhu, a ešte než sa usadila, objednala si pivo.

„Ahoj, som Riley,“ predstavil sa ten mladší model.

„A ja sa potrebujem napiť,“ odvetila Lucky, oprela sa a odhalila pritom bledý pás pokožky na bruchu.

„Toto je Lucky,“ predstavila ju Sabina. „*Ma soeur*.“

Lucky jej slová potvrdila váhavým prikývnutím. Sabina trpela jedináčikovským zvykom robiť si z priateľov členov rodiny. V skutočnosti toho o sebe tie dve veľa nevedeli, ak teda nerátame informácie o oblúbených drinkoch a kampaniach, na ktorých poslednú dobu pracovali.

„Ty si Američanka!“ zvolal Riley. Mal jemný južanský prízvuk, vďaka čomu každá jeho vyslovená samohláska znela ako obalená chumáčikom vaty. „Dúfal som, že dnes stretnem nejakého Američana.“ Pozdvihol svoj pohár s pivom. „Šťastný Deň nezávislosti.“

Lucky vyfúkla k oblohe štíhly stĺpček dymu.

„Ten ja neoslavujem,“ odvetila.

Tento rok, budúci rok a aj každý ďalší rok po zvyšok jej života bude pre ňu Deň nezávislosti len dňom, keď zomrela Nicky. Riley sa na ňu zamračil.

„Ale si Američanka, že?“ uistoval sa.

„Newyorčanka,“ odvetila. „Takže ťažko povedať.“

„Teraz však žiješ v Paríži,“ ozvala sa Sabina, „preto budeš musieť oslavovať Deň dobytia Bastily.“

„To bude kedy?“ vyzvedal Cliff.

„Vlastne už budúci týždeň,“ odvetila Sabina.

„Júl je ten pravý mesiac na vzburu proti tyranii,“ dodal Cliff.

„Nuž, mne to teda chýba,“ vyhlásil Riley. „Nikdy som nebol na Deň nezávislosti mimo domova. Rodičia vždy robia veľkú grilovačku.“

„Je mi ľúto, že ti to musím povedať,“ skočila mu do toho Sabina, „no Francúzi veľmi negrilujú.“ Položila pohár na stôl a jemne šklbla rukou. „Nemôžem to dopiť. Od rána ma ešte neprestala bolieť hlava. Prečo v zákulisí stále podávajú šampanské ešte pred raňajkami?“

„Pretože je to jediná vec, ktorú do seba vy baby dostanete,“ odvetil Cliff. „Ako sa to hovorí? Šampanské, kokaín a nezáväzný sex, bejby!“

Sabina sa ho rozhodla ignorovať a zahľadela sa na oblohu, ktorá nadobúdala svetlosivý odtieň.

„Asi bude pršať, *non?*“

„Ach jaj,“ povzdychol si Riley. „Moja najbližšia prehliadka má byť vonku.“

„Moja tiež,“ povedala Lucky.

„Môj prvý týždeň módy a musí pršať,“ dodal rozmrzene.

Cliff prekvapujúco čistým hlasom zaspieval refrén piesne *Ironic* od Alanis Morissettovej. „*It's like raaaaain on your wedding day.*“

„Toto je predsa *haute couture*,“ prerušila ho Sabina. „*La crème de la crème*. Verte mi, nenechajú vás zmoknúť.“

„Tým, vás' myslí oblečenie,“ dodala Lucky a otočila sa ku Cliffovi. „A čo si to hovoril o ženách v modelingu? Ani vy nie

ste práve vzorom zdravia a striedmosti.“ Poťukala prstom po Cliffovom poloprázdnom pohári.

„My na rozdiel od vás aspoň vieme piť.“ Namieril na ňu ukazovák. „Ak neješ, nemala by si piť.“

„Ja jem,“ nedala sa Lucky a zdvihla pohár s pivom, ktorý pred ňu práve položili. „Takže môžem aj piť.“

Cliff sa zasmial a objednal ďalšie kolo.

„Všetko, čo robíš, viem urobiť lepšie,“ zanôtil.

„Stavím sa, že viem piť lepšie ako ty,“ nedala sa Lucky.

Cliff zdvihol pohár a vylial do seba posledný dúšok.

„Chceš sa o tom presvedčiť?“

*

O hodinu už mala Lucky v sebe päť drinkov a práve sa chystala vyrozprávať svoju najsmiešnejšiu historku. Smútok z rána, ktorý sa na nej usadzoval ako vrstva špiny, sa s každým ďalším kolom odplavoval.

„Takže, mala som devätnásť a bola som na rok v Tokiu,“ začala. „Bola to sranda, no možno som bola trochu nezodpovedná, veď to poznáte, zostávala som do noci vonku, vymeškávala dohodnuté stretnutia, v podstate som robila všetko to, čo by začiatočník robiť nemal.“

V tej chvíli Lucky pohrozila rukou mladému Rileymu a varovne zdvihla obočie.

„Zdá sa, že tu niekto vodu káže a víno pije,“ povedal Cliff. „Som si totižto viac-menej istý, že to všetko aj naďalej robíš, Lucky.“

„Pozri, nemusíš ma poučovať,“ ohradil sa Riley. „Mám dvadsaťtri. Viem, čo robím.“

„Ja tiež!“ zvolala Sabina. „Vlastne mám dvadsaťtri už tri roky.“

Lucky sa zasmiala a znovu si odpila.